

Sygn. akt IX Ka 46/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 marca 2015 roku

Sąd Okręgowy w Kielcach IX Wydział Karny-Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSO Marcin Chałoński

Sędziowie: SSO Aleksandra Babilon-Domagala (spr.)

SSO Andrzej Ślusarczyk

Protokolant: st. sekr. sądowy Anna Misztal

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Kielcach Jerzego Kraski

po rozpoznaniu w dniu 27 lutego 2015 roku

sprawy **R. M.**

oskarżonego o przestępstwa z art. 284 § 2 k.k., art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., art. 286 § 1 k.k.

na skutek apelacji wniesionej przez oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Końskich

z dnia 7 listopada 2014 roku sygn. akt II K 157/14

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok uznając apelację za oczywiście bezzasadną;

II. zwalnia oskarżonego R. M. od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych należnych za postępowanie odwoławcze.

Sygn. akt IX Ka 46/15

UZASADNIENIE

R. M. oskarżony został o to, że:

I. w dniu 18 listopada 2013 roku w K., woj. (...), będąc zatrudniony jako doręczyciel w Urzędzie Poczтовым numer I w K. przywłaszczył powierzone mu mienie w postaci pieniędzy w kwocie 4000 złotych, które to pieniądze zgodnie z przekazem pocztowym Zakładu Ubezpieczeń Społecznych w K. zobowiązany był doręczyć dla K. R. w trakcie czego w celu użycia za autentyczny podrobił dokument w postaci przekazu pocztowego w ten sposób, że sfalszował na nim podpis K. R. jako osoby kwitującej odbiór pieniędzy, czym działał na szkodę K. R., Zakładu Ubezpieczeń Społecznych w K. i Poczty Polskiej S.A. w W. tj. o przestępstwo z art. 284 § 2 kk i art. 270 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk.

II. w dniu 22 listopada 2013 roku w K., woj. (...), działając w celu osiągnięcia korzyści materialnej doprowadził W. K. (1) do niekorzystnego rozporządzenia własnym mieniem w postaci pieniędzy w kwocie 5000 złotych tytułem zaciągniętej pożyczki, poprzez wprowadzenie go w błąd, iż zwrot tych pieniędzy nastąpi w umówionym terminie do dnia 10 grudnia 2013 roku, co w rzeczywistości nie nastąpiło tj. o przestępstwo z art. 286 § 1 kk.

Sąd Rejonowy w Końskich wyrokiem z dnia 7 listopada 2014r. sygn. akt II K 157/14 orzekł co następuje:

I. oskarżonego R. M. w ramach czynu zarzucanego mu w punkcie I aktu oskarżenia uznał za winnego tego, że w dniu 18 listopada 2013 roku w K., woj. (...), będąc zatrudniony jako doręczyciel w Urzędzie Poczтовым numer 1 w K., w celu użycia za autentyczny podrobił dokument w postaci przekazu pocztowego w ten sposób, że sfalszował na nim podpis K. R. jako osoby kwitującej odbiór pieniędzy i przywłaszczył powierzone mu mienie w postaci pieniędzy w kwocie 4000 złotych, które to pieniądze zgodnie z przekazem pocztowym Zakładu Ubezpieczeń Społecznych w K. zobowiązany był doręczyć dla K. R., czym działał na szkodę K. R., Zakładu Ubezpieczeń Społecznych w K. i Poczty Polskiej S.A. w W. tj. czynu stanowiącego występki z art. 284 § 2 kk i art. 270 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk i za to na podstawie powołanych przepisów, przyjmując za podstawę wymiaru kary art. 284 § 2 kk w zw. z art. 11 § 3 kk i art. 33 § 1, 2 i 3 kk wymierzył mu karę 10 miesięcy pozbawienia wolności i karę grzywny w wysokości 50 stawek dziennych, przy ustaleniu wysokości jednej stawki dziennej na kwotę 20,00 złotych;

II. oskarżonego R. M. w ramach czynu zarzucanego mu w punkcie II aktu oskarżenia uznał za winnego tego, że w dniu 22 listopada 2013 roku w K., woj. (...), działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadził W. K. (1) do niekorzystnego rozporządzenia własnym mieniem w postaci pieniędzy w kwocie 5000 złotych tytułem zaciągniętej pożyczki, poprzez wprowadzenie go w błąd, iż zwrot tych pieniędzy nastąpi w umówionym terminie do dnia 10 grudnia 2013 roku, co w rzeczywistości nie nastąpiło tj. czynu stanowiącego występki z art. 286 § 1 kk i za to na podstawie art. 286 § 1 kk i art. 33 § 1, 2 i 3 kk wymierzył mu karę 8 miesięcy pozbawienia wolności i karę grzywny w wysokości 50 stawek dziennych, przy ustaleniu wysokości jednej stawki dziennej na kwotę 20 złotych;

III. na podstawie art. 85 kk i art. 86 § 1 i 2 kk połączy orzeczone wobec oskarżonego R. M. kary pozbawienia wolności i kary grzywny i orzekł wobec niego karę łączną pozbawienia wolności w wymiarze 1 (jednego) roku i 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności i karę łączną grzywny wysokości 80 (osiemdziesięciu) stawek dziennych, przy ustaleniu wysokości jednej stawki dziennej na kwotę 20 złotych;

IV. na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk i art. 70 § 1 pkt 1 kk warunkowo zawiesił oskarżonemu R. M. wykonanie orzeczonej wobec niego kary pozbawienia wolności i ustalił okres próby na 3 lata;

V. na podstawie art. 63 § 1 kk zaliczył oskarżonemu R. M. na poczet orzeczonej wobec niego kary grzywny okres jego zatrzymania w dniach od 13 lutego 2014 r. do 14 lutego 2014 r. i przyjmując jeden dzień zatrzymania za równoważny 2 (dwóm) stawkom dziennym grzywny, ustalił, że grzywna w ilości 4 (czterech) stawek została uiszczona;

VI. na podstawie art. 46 § 1 kk orzekł wobec oskarżonego R. M. obowiązek naprawienia w całości wyrządzonej przez niego szkody związanej z popełnieniem przestępstwa opisanego w punkcie I wyroku poprzez zapłatę na rzecz Poczty Polskiej S.A. w W. kwoty 4000 złotych;

VII. na podstawie art. 46 § 1 kk orzekł wobec oskarżonego R. M. obowiązek naprawienia w całości wyrządzonej przez niego szkody związanej z popełnieniem przestępstwa opisanego w punkcie II wyroku poprzez zapłatę na rzecz W. K. (2) kwoty 5000 złotych;

VIII. na podstawie art. 627 kpk zasądził od oskarżonego R. M. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 480,00 złotych tytułem części kosztów sądowych, zaś na podstawie art. 624 § 1 kpk zwolnił go od pozostałej części i obciążył nimi Skarb Państwa.

Wyrok powyższy w części dotyczącej czynu przypisanego oskarżonemu w punkcie II wyroku tj. popełnionego na szkodę W. K. (1) zaskarżył oskarżony. Zarzucił błąd w ustaleniach faktycznych mający wpływ na treść orzeczenia. W uzasadnieniu apelacji podniósł, iż Sąd Rejonowy niezasadnie dał wiarę zeznaniom świadka W. K. (1) i nie wziął pod uwagę, tego, iż pokrzywdzony miał pożyczyć oskarżonemu kwotę 5000 złotych bez żadnej korzyści mimo, że miał duży dług w spółdzielni, ma na wychowaniu dziecko, a nadto nie utrzymywał bliskich kontaktów z oskarżonym. Ponadto skarżący wskazał, iż dowodem który zmieniłby stan faktyczny miałby być rozmowa telefoniczna z dnia 22.11.2013r., która potwierdzałaby fakt zwrotu pokrzywdzonemu 1000 złotych, przekazanych jego konkubinie.

Podnosząc powyższe zarzuty oskarżony wniósł o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd Rejonowy.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja oskarżonego jawi się jako oczywiście bezzasadna. Oznacza to, że brak jest argumentów do uznania podniesionych w niej zarzutów jak również uwzględnienia sformułowanego wniosku.

Analiza przedmiotowej sprawy w toku postępowania odwoławczego jednoznacznie potwierdziła prawidłowość rozstrzygnięcia Sądu Rejonowego. Zgromadzony został przez Sąd Rejonowy kompletny materiał dowodowy niezbędny do wydania trafnego orzeczenia. Zebrany materiał dowodowy poddany został kompleksowej ocenie zgodnie z zasadą swobodnej oceny z uwzględnieniem zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego tj. w oparciu o naczelną zasadę prawa procesowego sformułowaną w art. 7 kpk.

W sposób trafny dokonana została ocena prawnoprawna – karna działania oskarżonego R. M., którą odzwierciedla dokonana kwalifikacja prawna jego czynów. Sąd Okręgowy w pełni podziela stanowisko Sądu Rejonowego.

Podkreślić należy, iż byt czynów przypisanych oskarżonemu nie budzi wątpliwości. Podkreślić należy w tym miejscu, iż sam oskarżony nie kwestionuje czynu przypisanego mu w pkt I, a jedynie czyn przypisany mu w pkt II zaskarżonego wyroku.

Podnoszone przez skarżącego zarzuty, w których kwestionuje on swoją winę w zakresie przestępstwa oszustwa jakiego dopuścił się na szkodę W. K. (1), nie zasługują na uwzględnienie. Stanowią jedynie nieudolną próbę zdyskredytowania zeznań pokrzywdzonego W. K. (1). Przy czym skarżący nie przedstawia żadnych merytorycznych argumentów, które potwierdzałyby jego stanowisko.

W żaden sposób twierdzenia skarżącego, iż pokrzywdzony miał udzielić mu pożyczki bez żadnej korzyści, był zadłużony w spółdzielni oraz, iż nie utrzymywał bliskich kontaktów z oskarżonym nie wykluczają faktu udzielenia oskarżonemu pożyczki. Przy czym zauważyć należy, iż Sąd Rejonowy w sposób prawidłowy ustalił, iż pokrzywdzony dysponował kwotą 5000 złotych na jaką zawarł z oskarżonym umowę pożyczki. Pokrzywdzony posiadaną kwotą mógł swobodnie dysponować niezależnie od posiadanego zadłużenia, tym bardziej, iż pożyczka została udzielona oskarżonemu w dniu 22 listopada 2013r. na dość krótki okres albowiem do dnia 10 grudnia 2013r. Nie podważa wiarygodności świadka W. K. (1) twierdzenie skarżącego, iż nie utrzymywali oni bliskich stosunków. W. K. (1) podał bowiem, iż zna oskarżonego oraz jego ojca i braci. Określił nawet oskarżonego jako swojego znajomego. Brak pomiędzy oskarżonym i pokrzywdzonym bardzo bliskich zażytych stosunków nie wyklucza faktu udzielenia pożyczki. Niemniej jednak pomiędzy W. K. (1) i R. M. istniała znajomość, której podstawy pozwalały pokrzywdzonemu zaufać oskarżonemu i udzielić mu pożyczki.

Nie budzi jakichkolwiek wątpliwości wysokość w jakiej pożyczka została udzielona oskarżonemu. Pokrzywdzony konsekwentnie podaje, iż było to 5000 złotych i tak też kwota wynika z dokumentu umowy. Trafnie wskazał Sąd Rejonowy, iż niewiarygodne były twierdzenia oskarżonego, iż na umowie wpisano inną kwotę niż rzeczywiście został pożyczona. Nielogiczne jest bowiem aby oskarżony podpisywał umowę pożyczki na kwotę wyższą aniżeli rzeczywiście otrzymał, czy też podpisywał umowę bez wpisanej kwoty udzielonej pożyczki. Przy tym, nie mogły zostać uwzględnione i dalsze twierdzenia podsądnego, iż doszło do przerobienia wcześniej sporządzonej na piśmie umowy, dotyczącej innej pożyczki na niższą kwotę, przez dopisanie zer, bowiem na dowodowym w sprawie dokumencie (umowa pożyczki z 22 listopada 2013 r.) widnieje poza zapisem cyfrowym także zapis słowny kwoty pieniężnej oraz data, które nie noszą śladów przerabiania.

W pełni zasadnie Sąd Rejonowy uznał w całości za wiarygodne zeznania świadka W. K. (1) oraz E. Z., które wzajemnie ze sobą korespondują oraz znajdują potwierdzenie w dowodzie z dokumentu w postaci umowy pożyczki. Brak jest

jakichkolwiek okoliczności, które nasuwałyby jakiegokolwiek wątpliwości co do wiarygodności zeznań pokrzywdzonego W. K. (1) oraz świadka E. Z..

W pełni logiczna, obiektywna i zasługująca na akceptację jest dokonana przez Sąd Rejonowy ocena wyjaśnień oskarżonego R. M.. Słusznie wskazał Sąd Rejonowy, iż wyjaśnienia oskarżonego nie znajdowały jakiegokolwiek potwierdzenia w zgromadzonych dowodach. Były one sprzeczne nie tylko z zeznaniami pokrzywdzonego W. K. (1) oraz świadka E. Z. ale i również z zeznaniami świadków P. M. (1) oraz P. M. (2) – braci oskarżonego.

Zgłoszony w apelacji wniosek dowodowy, a dotyczący pozyskania od operatora treści rozmowy telefonicznej, nie mógł zostać uwzględniony, bowiem dowodu w postaci treści rozmowy telefonicznej z dnia 22 listopada 2013 r. nie da się przeprowadzić.

Zauważyć w tym miejscu wypada, że o kontakcie telefonicznym w tej dacie pomiędzy oskarżonym a W. K. (2) zeznawał ten ostatnio wymieniony (a nie podsądny) i to pokrzywdzony zrelacjonował co było przedmiotem konwersacji.

Niezależnie jednak od powyższego w świetle przepisów prawa, rozmowy telefoniczne abonentów (ich treść) są rejestrowane tylko dla celów postępowania, na podstawie stosowanego postanowienia sądu. Z tych względów, jako że w sprawie niniejszej nie była stosowana ani kontrola operacyjna ani procesowa rozmów telefonicznych oskarżonego i pokrzywdzonego, dowodu z treści rozmowy jaka miała miejsce 22 listopada 2013 r. nie można przeprowadzić.

W przedmiotowej sprawie bezsprzecznie działanie oskarżonego R. M. doprowadziło do powstania fałszywego odzwierciedlenia rzeczywistości w świadomości rozporządzającego mieniem W. K. (1). Oskarżony dążył swoim działaniem do uzyskania korzyści majątkowej poprzez wprowadzenie w błąd lub wyzyskanie błędu co do okoliczności mających znaczenie dla zawarcia umowy, mając świadomość, że gdyby druga strona umowy знаła rzeczywisty stan, nie zawarłaby umowy.

Powiązanie okoliczności towarzyszących zawarciu umowy z późniejszym działaniem oskarżonego w sposób bezdyskusyjny potwierdza, iż R. M. swoim działaniem wypełnił znamiona czynu z art. 286 § 1 kk i Sąd Rejonowy w tym zakresie nie popełnił, żadnego błędu.

Nie można uznać, iż w przedmiotowej sprawie doszło do błędu w ustaleniach faktycznych. O błędzie takim można bowiem mówić tylko w przypadku naruszenia przez Sąd art. 7 kpk i dokonaniu oceny dowodów sprzecznie z zasadami wiedzy, logiki i doświadczenia życiowego, bądź też wówczas, gdy Sąd czynił ustalenia faktyczne w oparciu o niepełny materiał dowodowy. W uzasadnieniu orzeczenia Sąd Rejonowy precyzyjnie wskazał dowody na jakich się opierał ustalając stan faktyczny. Precyzyjnie i trafnie wskazane zostały również przyczyny z jakich poszczególne dowody uwzględnione zostały w całości bądź w części. W toku postępowania ujawnione zostały wszystkie jej okoliczności, które wyczerpująco i logicznie zostały wyjaśnione.

Sąd Okręgowy w pełni zaaprobował także stanowisko Sądu Rejonowego co do wymiaru kar jednostkowych za czyny przypisane oskarżonemu R. M. jak i wymiaru kary łącznej.

Trafnie, jako znaczny ustalony został stopień winy oskarżonego oraz stopień społecznej szkodliwości przypisanych mu czynów. Przy ustalaniu stopnia winy oraz stopnia społecznej szkodliwości czynów oskarżonego prawidłowo Sąd Rejonowy uwzględnił charakter naruszonych dóbr prawnych, zakres negatywnych skutków, wartość wyrządzonej szkody, brak jakichkolwiek okoliczności ograniczających swobodę działania oskarżonego, a więc działanie z pełną świadomością i determinacją.

Orzeczone w stosunku do oskarżonego kary jednostkowe: 10 miesięcy pozbawienia wolności oraz karą grzywny w wymiarze 50 stawek dziennych po 20 złotych każda za czyn z art. 284 § 2 kk i art. 270 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk oraz kara 8 miesięcy pozbawienia wolności i kara grzywny w wymiarze 50 stawek dziennych po 20 złotych każda za czyn z art. 286 § 1kk w sposób adekwatny uwzględniają stopień społecznej szkodliwości czynu oraz stopień winy. Kary takie nie rażą surowością a stopień ich represji jest wystarczający dla zapewnienia realizacji celów

zapobiegawczych i wychowawczych w zakresie indywidualnego oddziaływania kary jak i kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

W sposób właściwy ustalony został także wymiar kary łącznej pozbawienia wolności określonej na 1 rok i 4 miesiące jak również kary łącznej grzywny określonej na 80 stawek dziennych po 20 złotych każda. Prawidłowo oceniony został związek podmiotowo – przedmiotowy i czasowy pomiędzy czynami oskarżonego R. M.. Orzeczona kara łączna oparta na zasadzie asperacji właściwie uwzględnia bliski związek czasowy i charakter dóbr prawnych naruszonych przez oskarżonego.

Prawidłowo uwzględnione zostały dyrektywy wymiaru kary. Żadna z okoliczności rzutujących na wymiar kary nie została pominięta, niedoceniona bądź przeceniona.

W pełni zasadne jest także stanowisko Sądu Rejonowego w kwestii oceny przesłanek zastosowania środka probacyjnego w postaci warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności. Słusznie przy tym Sąd Rejonowy wskazał, iż postawa oskarżonego, jego młody wiek, stylizowany tryb życia oraz ostateczne przyznanie się do czynu przypisanego mu w pkt I wyroku wskazują, iż nie jest on osobą zdemoralizowaną, a to daje podstawę do postawienia pozytywnej prognozy kryminologicznej. Odpowiednio długi 3 letni okres próby pozwoli na skuteczne zweryfikowanie postawionej prognozy kryminologicznej.

W pełni zasadnie zobowiązano oskarżonego R. M. do naprawienia wyrządzonej przestępstwami szkody. Obowiązek ten będzie pełnił funkcję kompensacyjną, a zarazem będzie on miał oddziaływanie wychowawcze na oskarżonego.

Mając na uwadze powyższe okoliczności, Sąd Okręgowy na podstawie art. 437 § 1 kpk i art. 456 kpk zaskarżony wyrok utrzymał w mocy. O kosztach sądowych orzeczono na podstawie art. 624 § 1 kpk.

SSO A. Babilon – Domagała SSO M. Chałoński SSO A. Ślusarczyk